

PARASZTOK

GÖMBÖS GYULÁNAK AJÁNLVÁ

IRTA: MÉCS LÁSZLÓ

Komolyak. Konokul kemények. Kevélyek.
Mintha átaludtak volna ezer évet :
ma is olyanok még, mint mikor Szent István
felnegyelte Koppányt, új hitet tanítván.
A világ hol gyógyul, hol megint megőrül,
— ők az örök Példa a Nagy Magvetőrül !

A csizmájuk földes, mintha csak most léptek
volna ki a földből frissiben eltépett
gyökérrel, mint a fák, mik valamiképen
járni kezdtek régen egy tündérmesében.
Fák ők : koporsónak, gyümölcsnek, bölcsőnek,
a sors játékira vidám füttyülőnek.

Néma imádói a legfőbb Nap-úrnak ;
tavasszal kinyílnak, télen bezárulnak.
Csalásnak tartanak minden üvegházat,
részlet-tavaszával minden olyan lázat,
mit nem a Nap kéklő Tavasz-kemencéje
tüzel föld, fa, állat, ember életére.

A Földön kultúrák görögtüze lobban,
de a csodák szintjén sugárzó lángokban
nem nyílt ki még soha egy virág vigalma,
nem kélt ki egy zabszem, nem ért meg egy alma,
nem telt meg egy kamra, nem telt meg egy pajta,
a parasztok mindég mosolyogtak rajta.

Amit ők a földből kitermeltek borban,
búzában, emberben, vágyban : minden korban
mindig avval üztek lánckereskedelmet
börzék, diplomaták, világtörténelmek,
az egész ragyogó parazita élet.
Kenyerük oltáron Krisztus testévé lett !

Az iparos ember nékik : «gyütt-ment ember»,
ki oly árut készít, melyet a Pénz rendel.
Hivatalnok ember nékik : lenge nádszál,
odahajlik, hova a hatalom átszáll.
Író, költő ember nékik : bolond ember,
ki nem az Élettel beszél, de a Csenddel.

A munkásság nékik : sehonnai fajta,
mely nem hall Isten-szót, míg gépeit hajtja.
A gyáarak a Tőke mese-szönyegére
rávarázsolt álmok, ha kirántják : jégre
esik boldogságuk s minden mese — látszat.
Dühükből kufárok forradalmat játsznak.

Mindez ember-fajták a parasztból nőnek
félrefinomultán sok fölös erőnek.
Félrefinomulnak, fényben felvirulnak
eszméik a paraszt-erdőn és lehullnak.
— Ők meg csak maradnak gyökérbe-marasztott
ember-tartalékok, földszagú parasztok.

Mázolták már őket hiéna-pirosra,
de az eső újra földbarnára mosta.
Bemeszelték őket szép bárány-kezesre,
de visszabarnultak agyafurt-eszesre.
Befestették őket piros-fehér-zöldre,
de ma sem hasonlók másra, mint a földre.

Az elemek szörnyű erejével élnek,
senkit se kérlelnek, senkitől se félnek.
Ráérnek. Kivárják urak huncutságát,
forradalmároknak véres mulatságát.
Rombolásba soha nem fojtják a panaszt.
(Dózsa György lecsúszott úr volt és nem paraszt !)

Aki őket egyszer megszervezi szépen :
kitűzi a béke csillagát az égen,
meghozza a munkás, nagy törvényű Rendet,
mellyel jó emberek s csillagok kerengnek,
lázmentes parasztok dalával dolgozva
századok nyugalmát kiegyensúlyozza !